

שערוריה ושמה עזאם

מוסא אל אערגי, מי שהיה מזכירה המדיני של הליגה הערבית, וסולק מתפקידו בהשפעת מצרים, מצא סוף סוף דרך להתייחס במסקליו. בימים אלה החל לפרסם בבגדאד שורה של מאמרים, בה הוא תוקף בחריפות את עזאם באשא, מזכירה הכללי של הליגה, ומיחס אליו האשמות חמורות ביותר ביחס ליושרו, נאמנותו ומלוי תפקידו.

למי אל אערגי, קשר עזאם קשר נגד המלך פארוק, ביחד עם ארגון האחים המוסלמים, שהוכרז כבלתי חוקי, מאחר שאחד מתבריו רצח לפני כשנה את ראש הממשלה המצרי מחמוד אל נוקראשי. רק עם עלות הוואפד לשלטון חזרו האחים המוסלמים והיו לאירגון פוליטי רשמי. בינתיים, כמובן, אבד האירגון הזה את הכוח של אז, לאחר שאחמד אל-בנא, מנהיגו הדמוגטי נרצח.

אולם לא רק נגד פארוק רוקם עזאם באשא את מזימותיו, מספר אל אערגי: הוא אשר עמד מאחורי הרצח של האימאם יחיא התיי מני בפברואר שנת 1948, שלא העריך כנראה, את כוחו המלא של מזכיר הליגה.

ובצטטו את חאג'י אמין אל-חוסייני, מופתי ירושלים לשעבר אומר אל-אערגי: "עזאם באשא הוא מרגל בריטי המשתמש בכספי הליגה לטובתו הפרטית, ולטובת מקורביו". והוא ממשיך ומתרעם, כנראה מפני שלא זכה הוא עצמו, אל אערגי, להיות בין מקורביו של המזכיר הכללי.

"תחיי הריי פובליקה"! עב אל רחמאן עזאם נולד במצרים בשנת 1891. חייו התהלו כחיי כל אותם הציירים בני המשפחות הבורגניות המצריות — ביסע עממי, ביסע תיכוני וכזכות מיר תדת: הפקולטה לרפואה של האוניברסיטה בלונדון.

משם נעלמו עקבותיו, עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה, עד אשר הופיע פתאום כשורות הצבא התורכי בבלקן. כאשר נסתיימו הקרבות באירופה, הפלגי לטריפוליטניה והצטרף לכוחות הנלחמים נגד האיטלקים. ב-1918 הכריז על הקמת הרפובליקה הטריפוליטנית.

אולם האיטלקים לא רצו לשתף פעולה, שלחו נגדו יחידות צבא חזקות, וקבעו מחיר על ראשו. עבדל רחמאן נמלט על נפשו למצרים, שם הקנה לו עברו המפואר פרסטיגיה רבה, והוא נבחר לפרלמנט המצרי. הוא הצטיין בתמיכתו הנהלכת בכל הנוגע לאיסלאם ולערבים, וזכה להתמנות כציר בארצות מוסלמיות יניחות: איראן, עיר דאק, אפגניסטאן, ובשנת 1936 בערב הסעודית, אצל איבן אל-סעוד, ראש השבט

הפראי שמר על בדידותו, והביט על שאר מנהיגי ערב ככופרים מזנונים. הוא ראה אותם כאנשים שמחובתם לטפח לו זהב, באמצעות רבבות עולי הרגל הבאים לבקר את מכה, עיר הקודש המוסלמית.

בשנת 1939 נתמנה ציר מצרים בבולגריה, בעלת המיעוט המוסלמי הגדול, ומשם הועבר לאיסטנבול.

בני דוד. בוועידת השולחן העגול בלונדון בשנת 1938, יצא בהתקפה חריפה נגד הגירת יהודים לא"י, למרות שתמיד כינה את היהודים "בני דוד". אולם יחס קירבה כזה העניק ליהודי המזרח בלבד, שלא עזבו את המרחב, ולא ליהודי אירופה, שאת הגירתם לא"י כינה "פלישה זרה".

עמדתו התקיפה הביאה לו מינוי כאחד ראי לעינים הבין-ערביים במשרד החוץ המצרי, בדרגת ציר. בשנת 1945, עם הקמת הליגה הערבית, נתמנה מזכירה הכללי הראשון.

משה שרת ועזאם באשא כאז-ם 1947
אהאג'י, בידוד

במסיבה אינטימית הגדיר את תפקידו עזאם באשא, גבה קומה, רזה, פסי שיבה בשערותיו, כמנציג העם הערבי בעולם. הוסיף אחד הנוכחים: "ונציג מצרים בארצות ערב..."

ואכן, עיראק מחתה לא פעם על החופש המוגזם, שמרשה לעצמו עזאם בהשתמשו בפינוי כוחה של הליגה. הדבר הגיע לשיא לפני כשנה: עיראק דרשה את התפטרותו, ונכנעה רק לפני איומי מצרים לעזוב את הליגה — כלומר לפורר את הליגה. אולם בזה לא נסתיימה הפרשה: כאשר העמיד עזאם באשא את עצמו (ואת הליי גה אחריו) בראש המאבק המצרי נגד אנגליה בארצות הברית (עזאם שהה שם כמשקיף באו"ם) עשתה מכך העתונות הבגדאדית מטעמים.

"אני אפרסם ספר שחור", מבטיח אל-אערגי, "בו אסיר את הלוט מעל השער רוריה הגדולה, ששמה עבדל רחמאן עזאם באשא, ואו יכיר העולם את פרצופו האי-מיתי..."

רכבו עלתה על הפועל

(ראה עמודים 9-8)

מסע הנצחון של שחקני זיליוניצר ("רכבת") על אדמת ישראל השתרע מאחורי השחר שבגליל ועד לבירה הירושל-מית. האורחים קיימו חמשה משחקים, ובארבעה מהם יצאו בנצחונות יפים. עד כמה שהדבר אינו מתקבל על הדעת, הרי למרות הצלחתם ונצחונותיהם לא התעלו הכדורסלנים האורחים מארצו של טיסו לדרגה גבוהה במיוחד, ואף השתחו למשחק הנהוג בארץ.

הכדור נפל לים. בתחילת משחקיהם של אנשי הרכבת התאכזבו החיפנים. דרגת המשחק לא התרוממה כיאות לקבוצה אירופית, אך הסיבה הייתה נעוצה בים. 27 יום טולטלה הקבוצה בנסיעה על פני הים ולא, חס וחלילה כיאות לקומנויסטים טובים, באנית לוקסוס אלא בספינת משא בשם בלתי מפורסם כ"אויציה". התוצאה: שלש דחיות של משחק הבכורה בישראל. הטיול כשלעצמו היה די מעניין בשביל השחקנים הצעירים, ביקורים בכמה ארצות באירופה ופגישות. אך טעות אחת היתה בעוכרי הקבוצה: באחד האימונים באניה נזרק הכדור לים במקום לטבעת הסל, ומאז אבדו עקבותיו בין הגלים...

רכבת אקספרס במתכונת ישי ראל. נראה שהשחקנים האורחים קשורים מאד בשם שאותו הם נושאים: הרכבת. הם צעירים וחסונים ויודעים לנצל יפה את יתרונותיהם הפיזיים. הטכניקה בנויה על העבודה הקבוצתית והמהירות — רכבת אקספרס, אך הרכבת מאבדת לפעמים את החוש המקשר בין הקרונות המרובים, והקבוצה אינה משחקת תוך תיאום וליי כוון. וכך קרה שהתלאביים ידעו לנצל פרצה זו ולזכות בנצחון היחיד. הרכבת חייבת להיות דייקנית ביותר, ואם היא פורצת לפי קצב הרכבת הישראלית, הרי היא מאבדת הרבה מכושרה ויכולתה.

רכבת של סטודנטים. רבים יפתעו לדעת ששחקני הכדורסל היוגוסלביים אינם עובדי רכבת כלל ועיקר. כל חברי הנבחרת הם סטודנטים באוניברסיטה של בלגראד, אך בין ההרצאות המקצועיות קרי הוא — ספורט. הענף הפופולרי ביותר בין סטודנטים (בכל האוניברסיטאות בעולם) הוא הכדורסל, וכאשר משיגים רמה רוצים להופיע בעולם הרחב. כדי לבקר בארצות זרות יש צורך בכסף, ואגודת פועלי הרכבת הישראלית לקחת את הסטודנטים תחת חסותה ואף לתמוך בהם. מאז ועד היום משחקים הסטודנטים בשמם של פועלי הרכבת...

5 משחקים ב-5 מקומות. האורחים לא זכו פעמים במגרש אחד, ועל כך יש לברך את מרכז "הפועל", שארגן את המשחקים בצורה שכל אחד, בכל פנה בארץ, יוכל איך שהוא לחזות במשחק. לחיפנים נתנה זכות הבכורה. לאחר ירידתם מהאניה נגשו האורחים בעיר-הנמל ב"הפועל" המקומי (נצחון — 34 : 32). בתחרות השניה הגדילו במקצת את הפרש מאזן הסלים, ובמשחק הבכורה באילת השחר (שיא של אלפי צופים!) הכריעו (נצחון — 24 : 19). מכאן נדדו הסטודנטים היוגוסלביים לירושלים וכאן הדבירו את הקבוצה אלופת "הפועל" ירושלים — בתוצאה גבוהה (נצחון — 56 : 33). כאשר הוטל על האורחים לשחק ב"שלוח" בתלאביב, נחלו את הפסדם הראשון היחיד בכל מסעם (הפסד — 24 : 29). נערי "הצב" הצעירים ידעו

לשמור על הקלעים, ובאותו פרק של זמן לזכות בנקודות. ברמת-גן נערך ה"פינלה" של ה"קונצרט" וכאן גברו היוגוסלבים על נבחרת (אם כי הרכב הנבחרים לא עלה יפה) "הפועל" (נצחון — 51 : 45).

הידד וכו'. בעת שעלו השחקנים הירושלבים בתלבושתם הצבעונית, שהזכירה את תלבושתם הרעשנית של הקבוצות מ"ארצות-הברית וקנדה, אפשר היה לקחת ש"המשחק יזכיר את משחק הקבוצות האמריקניות, ששחקו על אותו המגרש עצמו — ב"מכביה".

רבעים מעטים לפני סוף המשחק גברה המתחיות על המגרש, ובשורות הקהל, בגלל מאזן הסלים, שנתקרב וכמעט השתווה, ו"נראה היה שבחורי "הפועל" ישיגו את הרכבת.

הקהל, אף כי מספרו לא היה רב ולא מלא את יציצי האיצטדיון, כיסה את הגרעון המספרי בעורך קולניות של היידד וכו'.

מלך הגולים

דחיית הליגה, והצעת מדור הספורט (גליון 680) לבחור את "מלך הגול" לים", הביאה קורא זריו, ב"דודור קרש מחיפה, לכתוב ולמסור את "מלך הגולים" לשנת תש"י. חמשת הראשונים הם: יוסף מרימוביץ מ"מכבי" ת"א הבקיע בעונה 33 שערים מתוך 20 משחקים. אחריו צועד מוסיק ליט-באק ("מכבי" החובות) שכבש 26 שערים מתוך 15 משחקים. שלישי בא שמואל ישראלי מ"מכבי" ת"א, שרכש 23 שערים במשך 16 משחקים, לפני אליעזר שפיל מ"מכבי" פתח-תקה, שהשיג 22 שערים מתוך 14 משחקים.

החמשי ברשימה הוא אשר זיליקוביץ מ"הפועל" פ"ת, שרכש 19 שערים מתוך 13 משחקים.

אם כי בעונה הזו עדיין לא החלו משחקי הליגה, הרי סיכומו של ב"ח חיפה מראה: יהושע גלור מ"מכבי" ת"א, שהשיג 11 שערים מ-6 משחקים לפני צב"קה סטודינבסקי, אף הוא מ"מכבי" ת"א — 5 שערים ב-4 משחקים; שפילג יצח 4 שערים מתוך שני משחקים; יצחק גמבש, "בית-ר" תלאביב, הבקיע 3 שערים בשני משחקים. יוסלה מרימוביץ עבר לסוף הר"שימה, מאחר שרכש שלשה שערים מתוך שלשה משחקים. הרשימה נערכה עד משלוח המכתב בלי לקחת בחשבון את משחקי הצבא.

